

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 10Co/417/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204306  
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2013  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412204306.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/108/2012-67 zo dňa 17.6.2013 takto

### rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Dolný Kubín - spočívajúcim v skutočnosti, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. EX 15147/2010 nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti u udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vychádzal zo skutočnosti, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 4Er/902/2010 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na súd dňa 9.12.2010. O tejto žiadosti exekučný súd rozhodol až po tom, ako si pre účely rozhodnutia vyžiadal výzvou zo dňa 13.12.2010 od rozhodcovského súdu príslušný spis, ktorý mu bol doručený na CD nosiči až 17.1.2011. Po oboznámení sa s jeho obsahom uznesením č. k. 4Er/902/2010-26 z 25.1.2011 (teda nie až dňa 17.2.2011, ako to tvrdí navrhovateľ) rozhodol tak, že žiadosť o udelenie poverenia v časti (podrobne vymedzenej) zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.2.2011. Následne exekučný súd dňa 23.2.2011 vydal poverenie na vymoženie sumy 300 eur a trov exekúcie. Napokon uznesením z 28.2.2011 (právoplatným 23.3.2011) exekučné konanie zastavil.

Z uvedeného okresný súd vyvodil, že od doručenia žiadosti exekútora na vydanie poverenia do negatívneho rozhodnutia o časti tejto žiadosti uplynul 1 mesiac a 16 dní (z toho viac ako mesiac trvalo rozhodcovskému súdu vybavenie žiadosti o zaslanie ich spisu) a u súdneho exekútora uplynula od spísania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti o udelenie poverenia lehota viac ako 2 mesiace (návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný 28.9.2010). Zároveň v časti, v ktorej súd vydal poverenie sa tak stalo dva dni po tom, ako nadobudlo právoplatnosť uznesenie o zamietnutí zvyšnej časti žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okrem toho, súdny exekútor dňa 20.7.2012 vrátil poverenie na vykonanie exekúcie s odôvodnením, že pohľadávka oprávneného s príslušenstvom bola uhradená pred vydaním poverenia na vykonanie

exekúcie; teda ho vrátil až po viac ako 1 roku a 4 mesiacoch, hoci povinná mala vymáhanú pohľadávku podľa oznámenia samotného exekútora uhradiť ešte pred vydaním poverenia.

Prvostupňový súd mal za to, že znenie Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) účinného v rozhodnej dobe určuje 15 dňovú lehotu (s výnimkou exekučných titulov spadajúcich pod § 41 ods. 2 písm. c) a d) EP) výlučne na prípad, kedy súd vyhovel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Situáciu nevyhovenia takejto žiadosti rieši § 44 ods. 3 EP, stanovujúci (všeobecne bez rozlíšenia druhu exekučného titulu a stanovenia nejakej lehoty) povinnosť súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Preto samotná skutočnosť, že exekučný súd vydal zamietajúce rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia až po uplynutí 15 dní od doručenia dotknutej žiadosti, bez ďalšieho nepreukazuje nesprávny úradný postup.

V predmetnej spojitosti poukázal okresný súd na okolnosť, že činnosť exekučného súdu, osobitne vo veciach, v ktorých exekučný titul predstavuje rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľských veciach, je náročnejšia, vyžadujúca si aj tomu zodpovedajúci časový priestor. V exekučnom konaní je totiž súd zo zákona nielen oprávnený, ale povinný, aj bez osobitného návrhu preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., resp. či exekučný titul bol vydaný rozhodcovským súdom, ktorý mal na to právomoc. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci totiž za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku.

Ak teda takúto činnosť v danej exekučnej veci exekučný súd realizoval, pričom v prevažnej časti žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a len vo zvyšnej časti vydal poverenie, na podklade ktorého však exekútor ani nevykonal exekúciu, pretože ešte pred vydaním poverenia došlo v danej časti k úhrade vymáhanej pohľadávky, nejedná sa o nesprávny úradný postup. Okrem toho, podľa záverov judikatúry Ústavného súdu SR ani prípadné samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní.

Okresný súd poznamenal, že EP explicitne ukladá súdnemu exekútorovi predložiť súdu návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od jeho doručenia. V danej exekučnej veci exekútor z neznámych príčin takto nepostupoval a urobil tak s odstupom vyše dvoch mesiacov. Navrhovateľ pritom v návrhu započítaval do tvrdenej nečinnosti tunajšieho súdu aj čas plynúci pred tým, ako sa vôbec súdny exekútor obrátil na exekučný súd. Navyše v rozpore so skutočnosťami zistenými vykonaným dokazovaním tvrdil, že exekučný súd v období do rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia nijako nekonal. Navrhovateľ tiež nepreukázal, že by ohľadne danej exekučnej veci príslušný orgán (či už predseda súdu v rámci posudzovania sťažnosti účastníka podľa § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z.z. alebo Ústavný súd SR v konaní o ústavnej sťažnosti), konštatoval existenciu prietahov v konaní. V časti, v ktorej exekučný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie, došlo k splneniu povinnosti ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, preto v tejto súvislosti prakticky navrhovateľovi ani žiadna škoda nemohla vzniknúť.

Na základe uvedených skutočností okresný súd konštatoval, že nedošlo k naplneniu ani jedného zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za prípadne vzniknutú škodu navrhovateľovi, t.j. samotnej škody (jej vznik ani výška neboli preukázané), predovšetkým však nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu (vo vzťahu ku ktorému navrhovateľ uviedol viaceré nepravdivé okolnosti, osobitne ohľadne dĺžky času do rozhodnutia exekučného súdu); preto návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tento si trovy konania síce uplatnil, ale v zákonom stanovenej lehote nepredložil ich špecifikáciu (§ 151 ods. 2 O.s.p.). Z obsahu spisu pritom žiadne konkrétne trovy odporcu nevyplývali.

Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľ podanie ústavnej sťažnosti nijako nepreukázal. Z fotokópie sťažnosti totiž nevyplýva, že skutočne bola na ústavný súd podaná. Je na účastníkovi, ktorý podá určitý procesný návrh, aby svoje súvisiace tvrdenia aj hodnoverne preukázal. Zároveň okresný súd poukázal na záväzný právny názor nadriadeného súdu, ktorý rozhodol o vylúčení zákonnej sudkyne JUDr. Stašíkovej z prejednávania a rozhodnutia vo veci s tým, že ostatní

sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení; následne bola vec v súlade s rozvrhom práce náhodným výberom pridelená terajšiemu zákonnému sudcovi. Taktiež sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre meritórne rozhodnutie, keďže ide o otázku procesného charakteru, ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku navrhovateľa. Nejde o prejudiciálnu otázku v zmysle determinácie určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenie je priamo závislý výrok v spore. Napokon, je v právomoci ústavného súdu rozhodnúť o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline.

Záverom označil celkový postup navrhovateľa, ktorému bolo predvolanie doručené 25 dní pred určeným termínom pojednávania, pričom predmetný procesný návrh predložil na poslednú chvíľu pred termínom nariadeného pojednávania, za účelový. Okresný súd zdôraznil potrebu konať v záujme toho, aby medzi účastníkmi bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty a nevyskytovali sa prieťahy v dôsledku účelového postupu jednej zo sporových strán.

Proti tomuto rozsudku (osobitne aj voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Taktiež však namietal, že okresný súd nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, nakoľko predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Tvrdil, že pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musel (vo všeobecnosti) o tom informovať účastníkov a umožniť im reagovať. Upozornil, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Navrhovateľ (opakovane) tvrdil, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Dotknuté rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v obdobných veciach a tiež so súvisiacou judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ spochybňoval správnosť záverov, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu (ne)zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora. Navrhovateľ hodlal predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Navyše, množstvo dôkazov malo vzniknúť až po podaní návrhu, nakoľko aj v tomto období škoda ďalej narastá. Okresný súd však podľa odvolateľa dokazovanie neprípustne skrátil a nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje navrhovateľ za vnútorne rozporné, na jednej strane bolo zistené, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť neexistoval žiadny objektívne udržateľný dôvod, na strane druhej však porušenie práva nebolo (bez vysvetlenia) konštatované. Namiesto toho okresný súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a napriek jedinečnosti prejednávanej veci, odôvodnil negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca. Podľa odvolateľa nemožno akceptovať, že prvostupňový súd vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom.

V súvislosti so zamietnutím návrhu na prerušenie konania odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil so záverom, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko pripojil prílohu obsahujúcu ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny postup sa vo veci samej namieta, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že Krajský súd v Žiline nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať

za nestranného. Následne (tvrdený) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil za ústavne neakceptovateľný.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo však predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 17.6.2013) prvostupňový súd určil 17.5.2013 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 23.5.2013. Až 17.6.2013 (odoslané v piatok 14.6.2013 o 17.40), t.j. v deň pojednávania, bol konajúcemu súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiadúcim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Vzhľadom na okamih podania žiadosti (hoci jej dôvod bol navrhovateľovi známy najneskôr 12.6.2013 - dátum podania tvrdeného návrhu na Ústavný súd), až v deň pojednávania, neprichádzal zo strany konajúceho súdu už ani postup v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd zdôrazňuje, že písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 10.6.2013 (t.j. až po expedovaní predvolania účastníkov na pojednávanie). Okresný súd bezprostredne - dňa 11.6.2013 - nariadil jeho doručenie navrhovateľovi, k čomu došlo 14.6.2013. To znamená, že neobstojí námietka odvolateľa, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením protistrany. Rovnako je len účelovým tvrdenie odvolateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods.4 O.s.p.; predmetné poučenie bolo súčasťou predvolania na pojednávanie na deň 17.6.2013.

Neopodstatnenými sú tiež jeho tvrdenia, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listinné dôkazy boli založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu sp. zn. 4Er/902/2010, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 10 odôvodnenia).

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci.

S ohľadom na uplatnené „vecné“ odvolacie námietky je potrebné zo strany odvolacieho súdu poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania, osobitne v spojitosti s

viazanosťou odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) o zásadných záveroch prvostupňového súdu vylučujúcich dôvodnosť podaného návrhu. Predovšetkým sa to týka skutočnosti, že zo strany povinnej došlo k plneniu ešte pred vydaním poverenia, v dôsledku čoho je úvaha o možnosti vzniku škody za nesprávny úradný postup, vydaný v dôsledku nedodržania lehoty na vydanie poverenia bezpredmetná. Taktiež bez akejkoľvek reakcie odvolateľa ostali zistenia, že navrhovateľ do lehoty, ktorú považuje za omeškanie súdu, započítal aj obdobie, po ktoré návrh na vydanie poverenia zdržiaval súdny exekútor. Náležitým (v súlade aj so závermi Ústavného súdu SR) je tiež konštatovanie okresného súdu, že nie každé nedodržanie zákonom stanovenej lehoty automaticky znamená prieťahy v konaní. Okresný súd pritom podrobne posúdil konkrétnu činnosť exekučného súdu, vrátane osobitného dôrazu na náročnosť rozhodovania v spotrebiteľských veciach, v ktorých (aj) komunitárne právo kladie zvýšené nároky na exekučný súd. Taktiež vo vzťahu k tomuto vecnému záveru odvolateľ rezignoval na akúkoľvek protiargumentáciu.

Vo svetle týchto skutočností sa javí maximálne nenáležité, až absurdným tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Práve posudzované odvolanie svojou zmatečnosťou (navrhovateľ namieta zároveň okolnosť, že súd nevykonal pojednávanie, ako aj okolnosť, že pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti) a nekorešpondujúcim obsahom (zásadný nesúhlas odvolateľa s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávku zapríčinil odporca - takéto tvrdenie však okresný súd nevyslovil) je ilustráciou nesprávneho šablónovitého / formulárového podávania odvolaní. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu bez konkrétnej reakcie na nosné dôvody (chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule z pohľadu potreby aplikácie spotrebiteľskej ochrany), na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie.

V protiklade s uvedeným, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval aplikované právne normy a svoje závery primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Napadnutý rozsudok teda vyčerpávajúcym spôsobom zodpovedal relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom navrhovateľa. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje viaceré nespochybniteľné dôvody, prečo v skutkových okolnostiach súdnej veci nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Rovnako sa okresný súd sa v dostatočnom rozsahu zaoberal právno-teoretickým vymedzením inštitútu prerušenia konania a jeho pojmových znakov, nadväzne s ohľadom na konkrétne okolnosti súdeného prípadu predložil jasné a zrozumiteľné argumenty, prečo nevidí priestor pre prerušenie konania. Účinne sa taktiež vyporiadal s argumentáciou navrhovateľa a uviedol viacero dôvodov, ktoré súhrnne viedli k zamietnutiu jeho procesného návrhu.

Krajský súd zdôrazňuje, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov navrhovateľom, resp. jeho neakceptovanie záverov okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je právo na procesný úspech. Inými slovami, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhoví procesnému alebo meritórnemu návrhu účastníka. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR taktiež nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Na základe uvedeného je potrebné odmietnuť námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

Čo sa týka samotnej vecnej správnosti čiastkových záverov prvostupňového rozhodnutia, odvolací súd sa s nimi stotožňuje a v konkrétnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného

rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyklúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch. Krajský súd súčasne dodáva, že s poukazom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania vecí vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné nie je .